

บทที่ ๖

เรื่องมันยาว...

รู้สึกว่าจะเริ่มเมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งโทรมาที่บริษัทสำนักกฎหมาย
นักสืบ และรักษาความปลอดภัยนพเดชา แล้วเจาะจงขอปรึกษากับ
อเนชา นพเดชา ทายาทคนโตของเจ้าของบริษัทกฎหมายที่ใหญ่โตเป็น
อันดับต้นๆ ของประเทศ

คนที่โทรมาบอกว่าเรื่องที่จะคุยเป็นเรื่องของ 'เด็กผู้หญิง'
คนหนึ่ง

"เห็นว่าไปพักบ้านญาติแล้วจะโดนลูกชายญาติทำมิติมีร้ายนะครับ
ตอนนี้เลยกลับไปอยู่บ้านคนเดียว"

"ครับ" อเนชา... ทนายหนุ่มมาดเข้มอายุเพิ่งใกล้ๆ จะสามสิบ
รับคำพร้อมยิ้ม...อย่างที่เราเรียกว่า 'ยิ้มการค้า' ใส่เครื่องรับสัญญาณ
โทรศัพท์บนโต๊ะทำงานที่คู่สายไม่มีทางได้เห็น

เขาให้ความสนใจกับคู่สายจนวางมือจากเอกสารเตรียมฟ้อง
คดีละเมิด อันเป็นคดีที่ต้องรับผิดชอบหลังช่วยลูกความชื่อคุณกิมสูง
จัดการมรดกอลเวงเสร็จไปครึ่งทางแล้วตั้งแต่เมื่อวานขึ้น

"ขอรายละเอียดเพิ่มอีกนิดได้ไหมครับคุณธีรณพ ค่อยๆ เล่า นะครับ ผมอยากทราบว่าเรื่องนี้ด้่วนแค่ไหน บางทีผมอาจจะให้ คำแนะนำได้ในตอนนี่เลย ไม่ทราบว่า...ตอนนี้ห้องยังปลอดภัยดี หรือเปล่าครับ"

"อาจจะปลอดภัยครับ ผมไม่ทราบเหมือนกัน เรื่องมันเกิดขึ้น สองถึงสามวันแล้ว"

ตอนนั้นเด็กเดินเอกสารก้าวเข้ามาในห้องทำงานส่วนตัว อเนชา จึงเอียงคอแล้วหนีบโทรศัพท์ไว้กับไหล่ หยิบซองสีน้ำตาลบางเฉียบ ขนาดใหญ่ส่งให้พลางสนทนากับคู่สายที่โทรทางไกลมาจากเชียงใหม่ ไปเรื่อยๆ

"ไม่ทราบว่าคุณธีรณพเป็นอะไรกับเด็กผู้หญิงคนนั้นครับ"

"ก็..."

พอลถามคำถามสามัญแบบนี้ไป คุณธีรณพที่ฟังน้ำเสียงแล้ว น่าจะเป็นชายหนุ่มอายุราวสามสิบห้าถึงสี่สิบปีก็ลากเสียงอย่างลั้งเล

อเนชารีบกดปุ่มบันทึกสัญญาณเสียงที่ฟ่วงอยู่กับเครื่องรับ สัญญาณโทรศัพท์บนโต๊ะทำงาน ตามด้วยบ้วนปากให้เด็กเดินเอกสาร นำซองสีน้ำตาลเมื่อครู่ไปส่งเจ้าหน้าที่ชั้นล่าง

เด็กเดินเอกสารของสำนักงานซึ่งจริงๆ แล้วเป็นเด็กใหม่ในส่วน รักษาความปลอดภัยของบริษัทผวกหัวรับแล้วเดินออกไปจากห้อง ทำงานส่วนตัวของอเนชาเรื่อยๆ เป็นจังหวะเดียวกันกับที่คนโทรมาต่อ บทเหมือนเรียบเรียงประโยคได้แล้วเรียบร้อย

"ผมไม่ได้เป็นอะไรกับเด็กคนนั้นหรอกครับ พอดิฉันรู้จักเขา ผากผ่านๆ กันมา เรื่องของเรื่องคือห้องพา...แกเชื่อพาดิฉันนะครับ พ่อแม่เพิ่งเสียไปในอุบัติเหตุ ทิ้งบ้านกับเงินประกันชีวิตไว้ให้หลายอยู่ ...ที่นี้แกเหลือญาติอีกคือป้าและลุง แต่สนิทกับป้ามากกว่า เพราะ ครอบครัวของฝ่ายลุงห้าคนไปตั้งรกรากที่เมืองนอกกันหมด ทางฝ่าย

ป่าเลยให้ทนายความยื่นคำร้องขอเป็นผู้ดูแลเด็ก แต่...คนรู้จักผมเขาบอกว่าป่าคนนี้เป็นคนไม่ดี มีแว่วว่าจะสูบบุหรี่เงินเขาหมดแน่ ผมเลยอยากให้ทนายมาช่วยน้องเขาหน่อย"

"น้องอายุเท่าไรแล้วครับ"

"ประมาณสิบแปดสิบเก้าครับ"

"อ้อครับ" อเนซาร์บคำสั้นๆ หน้าตายังยิ้มรับ แต่ใจปนคู้สนทนาว่าอายุสิบแปดสิบเก้ามันเด็กเสียที่ไหนกัน แรกฟังเขานึกว่าเด็กคนนั้นอายุสิบสองสิบสามเสียอีก

"ถ้าน้องเขาอายุเท่านั้นแล้ว เขาน่าจะคุยกับศาลได้รู้เรื่อง และมีสิทธิ์เลือกผู้ปกครองด้วยตัวเองแล้วล่ะครับ"

"ปัญหาคือน้องพ่ารู้ว่าป่าตัวเองเป็นคนไม่ดีครับ แล้วทางเลือกอื่นก็ไม่มี เพราะลุงแกอีกคนอยู่เมืองนอก คงไม่มีทางกลับมายุ่งกับเรื่องของแกแล้ว ถึงตอนนี้เจ้าตัวหนีออกมาจากบ้านป่าแล้วก็ใช้ว่าจะปลอดภัย อาจจะเป็นทำนองหนีเสือปะจระเข้ด้วยซ้ำ เพราะตอนนี้น้องเขาอยู่คนเดียวครับ"

อเนซาเจียบไปครู่หนึ่งขณะดิ่งแว่นกระจกกรอบดำทรงขริมออกจากใบหน้าคมคายได้รูป ใจหนึ่งนึกสงสัยคู้สนทนาไปแล้วเต็มประตู่ว่าเป็นแค่คนรู้จักทำไมรีไปยุ่งกับเรื่องของคนอื่น แต่อีกใจหนึ่งนั้นนึกปลง เนื่องจากมันไม่แปลกเลยหากจะมีกรณีแบบนี้เกิดขึ้น

เงินทองเป็นของบาตใจ ใครบ้างไม่อยากยุ่ง แต่เขาก็เพื่อใจไว้เรียบร้อยแล้วว่าสังคมเรายังมีคนดีหลงเหลืออยู่

ถ้านายธีรนพเป็นคนดีที่ชอบยุ่งเรื่องของชาวบ้าน เขาก็เห็นว่คงเป็นโชคดีของเด็กคนนั้น

"คุณธีรนพครับ ผมยืนยันนะครับว่าน้องอายุมากพอจะเลือกผู้ปกครองได้เองแล้ว หากน้องเขายินกรานว่าจะไม่เลือกป่าเป็นผู้ปกครองจนกว่าจะอายุครบยี่สิบปีตามกฎหมาย น้องเขาสามารถทำได้ และ

ในกรณีที่ผู้เยาว์ไม่มีปัญหากับผู้ปกครอง เรื่องยังไม่เกิด ทนายคือคนนอกนะครับ"

"ผมไม่อยากให้เกิดเรื่องขึ้นก่อนค่อยล้อมคอก"

"สมมติว่าเกิดกรณีพิพาทขึ้นระหว่างผู้เยาว์กับผู้ปกครอง ศาลก็จะนัดพร้อมมาคุยกัน ต่อเมื่อตกลงกันไม่ได้ แล้วทางฝ่ายผู้ปกครองแต่งตั้งทนายขึ้นมาเมื่อไร ทางฝั่งผู้เยาว์ก็ยังมีอัยการทำหน้าที่ทนายให้ตามกฎหมาย ทนายความธรรมดาอย่างผมจะเข้าร่วมได้ก็ต่อเมื่อผู้เยาว์แต่งตั้งให้เป็นทนายร่วมกับอัยการเท่านั้น ซึ่งทั้งหมดนี้ก็ต้องเป็นหลังจากเกิดกรณีพิพาทขึ้นระหว่างผู้เยาว์กับผู้ปกครองทั้งนั้น นะครับคุณธีรณพ"

"หมายความว่าคุณ...เนตร...จะไม่ช่วยเธอครับ"

ธีรณพค่อยๆ เอ่ยชื่อเล่นอเนชาซ้ำๆ ดึงความสนใจจากทนายหนุ่ม และมันก็ได้ผล เมื่อคนที่เพิ่งรู้จักกันไม่ควรเรียกขานกันด้วยชื่อที่แสดงความสนิทสนมถึงเพียงนี้

อเนชาวางแว่นกระจกที่ใส่ไว้เพียงให้ใบหน้าดูมีอายุน่าเชื่อถือลงบนโต๊ะ

"คุณธีรณพครับ ผมจะไม่ถามคำถามเดิมๆ นะครับว่าคุณเป็นอะไรกับเด็กคนนั้น แต่ผมอยากถามว่าใครแนะนำคุณให้โทรมาหาผมโดยตรงครับ"

"ผมอยากให้คุณเนตรขึ้นมาเชียงใหม่สักครั้ง"

"ผมจะขยับตัวต่อเมื่อเราเปิดใจคุยกันจริงๆ ครับ ตอนนั้นผมมีคดีติดพันอยู่หลายคดีด้วยกัน ถ้าคุณธีรณพตั้งใจโทรมาหาผมโดยใครบางคนแนะนำ ก็น่าจะมีใจได้บ้างว่าผมเป็นคนแบบไหน"

"ผมขอพูดจริงๆ เลยว่าไม่สามารถบอกอะไรคุณได้ในขณะโทรศัพท์คุยกัน แล้วคนแนะนำ...ไม่ละ ผมไม่เอ่ยถึงเขาเลยจะถูกกว่า แต่ถ้าผมบอกคุณเนตรว่าทนายฝ่ายป้าของน้องพาคือนายชโยดม

เพื่อนเรียนรุ่นเดียวกับคุณเนตร...คุณพอจะสนใจบ้างไหม"

ชโยดม...

คิ้วเข้มสยงของชายหนุ่มขยับผुकเข้าหากันทันใด ในหัวปรกฏภาพของผู้ชายรูปร่างได้ส่วน...สูงโปร่ง ผิวขาวแบบคนมีเชื้อสายจีน แต่ดวงตาคมกร้าวดุจเหยี่ยว จมูกโด่งงุ้ม

วงการกฎหมายเป็นวงการที่ใหญ่พอสมควร เพราะมันประกอบด้วยนักกฎหมาย ทนายความ ผู้พิพากษา อัยการ และอื่นๆ อีกมากที่รวมกันเป็นกระบวนการยุติธรรม กระนั้น...วงการกฎหมายก็เหมือนวงการอื่นๆ หรือถ้าจะเรียกให้ถูกคือเหมือนสังคมมนุษย์ทุกๆ ไปคือมีคนชั่วปะปนอยู่กับคนดี

อย่างไรเสียมันต้องมีคนที่เด่นกว่าผู้อื่น มีการแบ่งพรรคแบ่งพวกและมีคนที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกัน หากอเนชา นพเดชาอยู่ฝ่ายธรรมะ นายชโยดมก็ถือหางฝ่ายธรรม

หลังเรียนจบไม่นาน...ชโยดมซึ่งมาจากครอบครัวคนธรรมดาฐานะทางการเงินปานกลางค่อนข้างดีได้เข้าไปเป็นศิษย์รักของทนายความฝีมือฉกาจ แต่ชอบถือหางพวกตัวร้ายประจำวงการ ใช้วิธีเดินตามหลังจนมีโอกาสได้พบกับคนใหญ่คนโต ก่อนจะค่อยๆ ร่ำรวยขึ้นเพราะรับเป็นทนายแก้ต่างให้พวกเจ้าพ่อและคนชั่ว จนจิรพันธ์...น้องชายซึ่งเป็นนักสืบของเขาเคยบอกว่า 'มันเป็นหัวหน้าโจร'

'แก้ต่างให้เจ้าพ่อบ่อนการพนันนี้ ช่วยคนค้ายาบ้าง เอาชาติกรออกจากคุกก็ ถ้าเป็นผมนะพี่เนตร ผมเจอลูกความทำผิดแบบยึดเป็นอาชีพ ผมไม่ช่วยหรอก ชโยดมนี้มัน...หัวหน้าโจรชัดๆ'

นั่นก็เป็นเรื่องหลายปีมาแล้ว นึกไม่ถึงว่าเขาจะได้ยินชื่อคนคนนั้นอีก

"ผมขอเสียมารยาทถามสักเรื่อง...มรดกของน้องพามากขนาดไหนครับคุณธีรนพ"

"บ้านน้องเขามีสวนดอกไม้ตัดดอกส่งขายภายในประเทศและต่างประเทศครับ ชื่อสวนบุษบันเปรมใจ หุ่นส่วนส่วนใหญ่เป็นชื่อของญาติๆ ที่ให้ยืมชื่อมาใช้ตั้งแต่พ่อแม่ของน้องเขาก่อตั้งใหม่ๆ ตอนนี่กิจการขยายแล้วก็ไม่ได้เข้ามายุ่ง ปีหนึ่งๆ บริษัทมีกำไรเข้ากระเป๋าเต็มๆ ไม่ต้องแบ่งใครอยู่ในหลักสิบล้าน ถ้ารวมกับเงินประกันอุบัติเหตุของพ่อกับแม่ ผมได้ยืนยันว่าคนหนึ่งก็หลายล้าน แล้วที่ดินที่ทำรีสอร์ทกลางสวนก็ราคาขึ้นเอาๆ เท่ากับน้องพาเป็นเศรษฐีติดอันดับที่นี้ไปแล้วล่ะครับ"

พูดกันเพียงเท่านั้น อเนชาก็เข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง
ที่แท้หนีเสือปะจระเข้...คือไม่ว่าจะไปทางไหนก็มีคมเขี้ยวรอ
เด็กคนนั้นอยู่

รวยหนักแถมเป็นเด็กผู้หญิงตัวคนเดียว มีหรือพวกคนโลก
จะไม่ตาวาว

"ตกลงผมสนใจครับ" อเนชาว่า... "แต่ปัญหาคือคนที่จะจ้างนาย
ให้เข้าไปยุ่งในเรื่องนี้ได้คือน้องพานะครับคุณธีรณพ ไม่ใช่คนอื่น"

"ผมถึงอยากให้คุณขึ้นมาเชียงใหม่สักหน แล้ว...บางทีคุณอาจจะรู้ว่าทำไมผมต้องเข้าไปยุ่งทั้งที่ไม่เกี่ยวข้องหรือรู้จักกันเป็นการส่วนตัวกับน้องพาเลย"

บอกแล้วว่าเรื่องมันยาว...

หลังฟังเรื่องราวของพาณิกัด เศรษฐินีวัยสาวจากบุรุษปริศนา
ชื่อธีรณพคร่าวๆ อเนชาก็ตกปากรับคำว่าจะเดินทางไปเชียงใหม่ให้
เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ นายธีรณพจึงอาสาออกค่าใช้จ่ายทั้งจองตัว
เครื่องบินและจองห้องพักในโรงแรมที่เชียงใหม่ให้ ซึ่งกำหนดการที่
ธีรณพโทรศัพท์กลับมาแจ้งอีกครั้งช่างเร็วจนตั้งตัวแทบไม่ทัน เนื่องจาก
มันคือวันรุ่งขึ้น

"ถ้าคุณเนตรไม่สะดวกหรือต้องการเพิ่มคนที่จะมาด้วยก็แจ้งให้ผมจัดการได้นะครับ รับรองว่าระหว่างที่คุณอยู่เชียงใหม่ ผมจะอำนวยความสะดวกให้คุณเนตรทุกอย่าง ผมจะให้คนไปรับคุณที่สนามบิน และสามารถติดต่อผมได้ที่มือถือหรือหน้าร้านในเซ็นทรัลแอร์พอร์ตได้ตลอดเวลาครับ"

"ได้ครับ ขอขอบคุณมากครับคุณนพ"

แม้ตอนเอออออกห่อหมกรับปาก อเนชาจะมียิ้มสุภาพติดใบหน้าอย่างที่ใครๆ บอกว่ามันคือยิ้มแบบการค้า แต่พอวางหูจากคู่สนทนา ทนายหนุ่มก็หุบยิ้ม เปลี่ยนสีหน้าเป็นเบื่อ เซ็ง...ซึ่งเป็นสีหน้าที่ลูกความจะไม่มีวันได้เห็นจากทนายทคนโตของนพเดชา

"จะให้รีบไปขึ้นข้างลงม้าที่ไหนสักหนานะ รู้แล้วว่าอยากหาคนจัดการกับชโยดมจะแย่"

ใช่...ก่อนหน้านั้นอเนชาไม่รู้หรือว่าธีรนพมายุ่งอะไรกับเรื่องนี้ แต่พอเอ่ยชื่อชโยดมออกมา เขาก็เริ่มมองเห็นข้อขัดแย้งที่ไม่จำเป็นต้องสัมผัสด้วยตัวเอง

ธรรมดาคนเราจะหาใครไปจัดการกับคนคนหนึ่งย่อมต้องมีสาเหตุเบื้องต้น และเมื่อพูดถึงชโยดม มันก็คงไม่พ้นเรื่อง 'โกงๆ' หรือไม่อีกที่...สำหรับผู้ชายก็คงเรื่องผู้หญิง

อเนชาไม่ถือสาหากใครจะถือว่าเรื่องที่คนอื่นมองว่าไร้สาระคือเรื่องใหญ่ของตน เพราะทุกคนมีสิทธิ์คิด มีสิทธิ์เรียกร้องสิทธิตามสมควร แต่เขาไม่สนับสนุนให้รักษาลิทธิของตนจนละเมิดสิทธิของผู้อื่น เพราะฉะนั้นถ้าธีรนพมีข้อกังขาใจกับชโยดมจนคิดให้เขาเป็นเครื่องมือแก้แค้น 'ในทางที่ถูก' เขาก็ไม่รังเกียจ เพียงแต่อย่างไรเสีย...เขารู้สึกว่ามันมีอะไรซ่อนอยู่ เนื่องจากธีรนพไม่ยอมปริปากพูดออกมาตรงๆ ว่าเกี่ยวข้องกับพาดิ๊งค์อย่างไร

ด้วยฐานะของนายธีรนพ อมรรัตตะนะ...เจ้าของร้านจิวเวลรี่ี่ห้า

ดั่งที่มีสาขาทั้งในไทยและต่างประเทศมากมาย ไม่แปลกเลยหากเขาจะรู้จักครอบครัวของพาดิณิศ แต่ไม่รู้ว่ทำไ้หมายธีรณพจึงไม่เปิดเผยความจริงทั้งที่มันไม่ใช่เรื่องใหญ่ อเนชาจึงมั่นใจว่คงมีเบื่งลึกลมากกว่าที่นี้กเดา

กระนั้นเมื่ออีกฝ่ายจะจงขอความร่วมมือจากนายความชื่ออเนชา นพเดชา เขาก็ต้องไปหา...ไปดูซิว่คนที่แนะนำใ้นายธีรณพดิงเขาเข้าไปยุ่งกับชโยดมคือใคร

ใช้เวลาเตรียมตัวและเดินทางจากกรุงเทพฯ ด้วยเครื่องบินเที่ยวแรกของวันรุ่งขึ้น ไม่ถึงสองชั่วโมงเขาก็เดินทางมาถึงจังหวัดเชียงใหม่ อากาศตอนที่ก้าวลงเหยียบสนามบินค่อนข้างเย็นเพราะยังเป็นช่วงฤดูหนาว ดีที่เขาสวม 'สูทสามชิ้น' พอดีตัวมา จึงไม่มีปัญหา กับสภาพอากาศ

คนที่มายืนรอรับเขาพร้อมป้ายชื่อเขียนภาษาอังกฤษเป็นหญิงสาวร่างน้อย ตากลม ผมยาวหยักศกเป็นลอนน้อยๆ ปากนิตจมุทหน้อยหน้าตาอ่อนหวานน่ารักทีเดียว

"สวัสดีครับ"

อเนชาเดินลากกระเป๋าเดินทางที่ค่อนข้างใหญ่สำหรับการพักผ่อนแค่สองคืนเข้าไปทักหญิงสาวที่สวมชุดสีชมพูอ่อนทับด้วยเสื้อสูทสีม่วงพร้อม 'ยืมการคำ' ทำเอาสาวเจ้าหันขวับมามอง มีแววตระหนกน้อยๆ แวบผ่านเข้ามาในดวงตาสีน้ำตาล ก่อนที่มันจะปลาสนาการไปอย่างรวดเร็ว

"คุณเน...เอ่อ คุณอเนชาใช่ใหมคะ"

"ใช่ครับ" อเนชารับคำยิ้มๆ พร้อมทั้งกลบความสงสัยที่ผุดขึ้นมาไว้ได้อย่างมิดชิด

เมื่อตะกี้...แม้จะเป็นเพียงแวบเดียว เขาก็สังเกตเห็นว่เธอถามเขาพลางมองอย่างพินิจ ราวกับต้องการจะจับผิด...อะไรสักอย่าง และ

ยิ่งน่าแปลกใจ เมื่อหญิงสาวมองเขาจนเห็นหน้าค่าตาหลังแว่น กรอบดำทรงขรีมแล้ว รอยยิ้มดีใจก็ค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาจับริมฝีปาก บางสีชมพูมุก ก่อนที่เจ้าตัวจะรีบก้มหน้าซ่อนมันด้วยอากัปภิกิริยา แห่งการโอภาปราศรัยหักทลายกัน

"ดิฉันชื่อวนิดานะคะ เรียกดิฉันว่านิดาก็ได้ บอส...คุณธีรพนพ นะคะ ให้ดิฉันมารับคุณอเนชาไปส่งที่โรงแรมแล้วดูแลอำนวยความสะดวกให้คุณ จนกว่าคุณอเนชาจะมีเวลาให้บอสมาพบคะ"

"ไม่ต้องเกรงใจขนาดนั้นก็ได้รับคุณนิดา ผมเป็นฝ่ายไปพบ คุณธีรพนพเองก็ได้ ไม่ทราบว่าคุณนีเขาอยู่ที่ไหนครับ"

"บอสอยู่ที่ร้านในห้างคะ วันนี้มีนัดรับประทานอาหารกลางวัน กับลูกค้าขาประจำ ตอนบ่ายว่าง"

"ถ้าอย่างนั้นผมขอเป็นช่วงบ่ายได้ไหม"

"ได้ค่ะ คุณธีรพนพลังดิฉันไว้ว่าสำหรับคุณเนตร เมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น ค่ะ"

"ขอบคุณครับ"

นายหนุ่มยิ้มรับด้วยสีหน้าและท่าทางที่สุภาพเรียบร้อยเป็นทางการอย่างคนที่ได้รับการอบรมมาดี แต่แล้วตอนนั้นเอง...สาววนิดา ซึ่งมองเขาอย่างเปิดเผยและชื่อตรง...ก่อนไปทางสนอกสนใจด้วย ก็เผลอปล่อยหัวเราะคิกออกมานิดหนึ่ง ก่อนที่เจ้าตัวจะเสเปลี่ยนเรื่อง กลบเกลื่อนด้วยการชักชวนให้เขาเดินตาม

พอวนิดาหันหลังให้ อเนชาค่อยขมวดคิ้วน้อยๆ อย่างประหลาดใจ...มาก

เมื่อครูเธอหัวเราะเขาใช่ไหม

แล้วมันมีอะไรน่าขำ

หรือเขาเผลอทำหน้าที่ 'โหด' อย่างที่มักใช้เวลาอยู่กับน้องๆ หลุดออกไปโดยไม่รู้ตัว

อเนชาถามตัวเองหลายคำถามโดยไม่มีโอกาสรู้คำตอบที่อยู่
ในใจหญิงสาว กระทั่งเธอพาเขามาพักที่โรงแรมใกล้ห้างสรรพสินค้า
ใหญ่กลางใจเมือง เธอจึงปล่อยให้เขาใช้เวลาส่วนตัวอยู่ในห้องพักและ
ร้านอาหารชั้นล่างของโรงแรมตามลำพังอย่างที่เขาคงต้องการ จนบ่ายโมง
ครึ่งค่อยติดต่อกันอีกครั้ง

อเนชาแสดงเจตจำนงจะเข้าไปพบนายธีรณพด้วยตัวเองโดย
ไม่ต้องรบกวนให้วันิดามารับ

แน่นอน...เขาไม่ได้บอกเธอหรือกว่าเป็นเพราะไม่อยากจะถูกจับตา
มองตลอดเวลา มันทำให้หญิงสาวโอตครวญมาตามคลื่นสัญญาณ
มือถือว่า...

"ให้ดิฉันไปปรับคุณอเนชาเถอะนะคะ ได้โปรดเถอะ บอสดูมาก
ถ้าสั่งแล้วดิฉันไม่ทำตาม ต้องโดนตัดเงินเดือนแน่"

"เขาคงไม่ใจร้ายอย่างนั้นหรอกครับคุณนิตา กับแค่เงินเดือน
พนักงานไม่กี่บาท เทียบกับค่าตัวเครื่องบินและค่าโรงแรมของผม เขา
ยังออกให้ขนาดนั้น"

"เอ่อ..." วันิดาจนมุมตั้งแต่คำแรกที่ต่อปากต่อคำกับนายความ
เธออึ้งงันอเนชาต้องย้าให้เธอ 'ยอม' ทำตามความต้องการของเขา
ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง...สมกับที่ต้องคุยกับสุภาพสตรี

"ผมอยากจะขอแวะที่ที่หนึ่งระหว่างทางนะครับคุณนิตา แล้วที่
ที่ผมจะไปก็ไม่เหมาะกับผู้หญิงอย่างคุณนิตาด้วย"

"โอ้ คุณอเนชาคะ แต่..."

"เอาอย่างนี้สิครับ คุณนิตาก็รอผมอยู่ที่ร้านกาแฟสักร้าน แล้ว
พอผมไปถึงที่ห้าง ผมจะโทรให้คุณลงมารับผมขึ้นไปพบเจ้านายคุณ
ที่ร้าน เท่านั้นเจ้านายคุณก็จับไม่ได้แล้วที่เราไม่ได้มาด้วยกัน ผมเชื่อว่า
เจ้านายคุณไม่มีปัญหาหรอกครับ"

วันิดานิ่งคิดอึดใจเดียวก็ตอบอย่างอ่อนใจ...

"คุณอเนชาไม่ได้หลอกดิฉันจริงๆ นะคะเรื่องจะแวะกลางทาง"

นายหนุ่มดึงโทรศัพท์ออกมาดูอย่างแปลกใจเล็กน้อย เพราะวนิตาถามเขาด้วยประโยคเหมือนคนคุ้นเคยถามกันอย่างนั้น ทว่าเขาไม่มีเวลามากพอจะพิจารณาในระหว่างสนทนากัน จึงรีบดึงมือถือกลับมารอกเสียงพูดคุยอย่างสุภาพ ไร้พิรุณีใดๆ

"หลอกแล้วได้ตั้งค์ ผมอาจจะหลอกก็ได้ นะครับคุณนิตา แต่ตอนนี้คงไม่"

ได้ยินเสียงเธอหัวเราะเบาๆ อยู่อีกฝั่ง

"ถ้าอย่างนั้นคุณอเนชามาถึงห้างแล้วกรุณาโทรเข้ามือถือของดิฉัน นะคะ ดิฉันจะได้ลงไปรับขึ้นมาที่ร้าน บอสต้องดูดิฉันแน่ค่ะถ้าคุณมาถึงร้านคนเดียว"

"ได้ครับ อีกประมาณชั่วโมงกว่าๆ ผมคงจะถึงที่หมายครับ ระหว่างนั้นถ้าเจ้านายคุณนิตาโทรมา ให้บอกเขาไปว่าผมนอนหลับอยู่ บนรถนะครับ"

รอจนสาวเจ้ารับคำ นายหนุ่มมาดเข้มค่อยลุกขึ้นจากโต๊ะรับประทานอาหาร เดินออกจากโรงแรม เรียกรถรับจ้างที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้บริการ สั่งให้ไปส่งที่ห้างสรรพสินค้าที่มีร้านจิวเวลรี่ของนายธีรณพตั้งอยู่

ผ่านไปครึ่งทาง...มีโทรศัพท์ต่อเข้ามือถือของอเนชา ซึ่งนี่เองเป็นเหตุผลของการไม่ยอมให้วนิตาอยู่ในจังหวะที่เขาคุยกับนักสืบฝีมือฉกาจของบริษัท

การเดินทางมาเชียงใหม่ตามคำเชิญแถมขอร้องของนายธีรณพ อมรรัตตะนะ เจ้าของร้านจิวเวลรี่มีชื่อไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะมีบอยไปที่ลูกค้ามาใช้วิธีโทรศัพท์เรียกหาทนายความ ไม่ได้มาหาที่สำนักงาน ดูหลักแหล่งที่อยู่ที่แน่นอนเพื่อยืนยันว่าจะไม่เซ็ดเงินค่าความหนีไปตื้อๆ แต่เพราะการ 'ไปหา' ย่อมมีอันตรายมากกว่าการอยู่รอในถิ่น

ของตน เขาจึงต้องรอบคอบไว้ก่อน ไม่ได้หมายความว่าเขากลัว แต่
ไม่อยากประมาทให้เกิดเรื่องขึ้นก่อนแล้วค่อยมาสำนึก

ในเมื่อมี 'ทิม' อยู่ในมือ ทำไมจะต้องเมินการให้ประโยชน์
จากมัน

"ว่าไงอีจ้ ได้เรื่องใหม่" อเนชาถามนักสืบมือหนึ่งของบริษัทผ่าน
เครื่องรับสัญญาณโทรศัพท์สีดำ สวยเรียบ บางเฉียบรุ่นล่าสุด เข้ากัน
พอดีกับชุดสูทสีเทาเข้มสุดหรูราคาแพงหูฉี่ที่สวมอยู่

"ได้...แต่ได้มาแค่เท่าที่นายอยากรู้ภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมงนะ"

"อือ"

"ก็...เท่าที่โทรไปถามเพื่อนเก่าที่เป็นจำเ็นในพื้นที่ มันยืนยันว่า
มีการยื่นขอเป็นผู้จัดการมรดกและดูแลเด็กที่ชื่อพาดิภคจริง มี
ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลจริง และถูกต้องตรงเป้ง...นายของฝ่ายป้าเด็ก
ชื่อชโยดม"

อเนชาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ด้วยว่าในที่สุด...เส้นทางระหว่าง
เขากับอดีตเพื่อนเรียนกฎหมายอย่างชโยดมก็มาบรรจบกันจริงๆ

"นอกนั้นล่ะ"

"นายธีรณพ อมรรัตตะนะ หน้าตาอย่างที่ฉันจะส่งเข้ามือถือนาย
ในอีกสักครู่ ส่วนเรื่องที่เขาจะรู้จักกับพาดิภคหรือเปล่านี้ ฉันไม่รู้ และ
เรื่องอื่นๆ ก็ยังไม่รู้เนื่องจากพวกนั้นเป็นข้อมูลส่วนตัว ต้องไปลงพื้นที่
ถึงจะสืบรู้ แต่มีเรื่องแปลกอยู่อย่าง คือศาลเขามีนัดพร้อมครั้งที่สอง
พรุ่งนี้"

"นัดพร้อมครั้งที่สอง?"

อเนชาขึ้นเสียงสูงอย่างประหลาดใจเล็กน้อย

การ 'นัดพร้อม' ในคดีเกี่ยวกับครอบครัวคือการที่ผู้พิพากษา
นัดสมาชิกในครอบครัวที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่เกิดขึ้น อาจจะเป็นการ
แย่งสิทธิ์การดูแลลูกของพ่อแม่ที่จะหย่ากัน หรือแย่งสิทธิ์การดูแล

เยาวชนในกรณีต่างๆ ... ไปนั่งโต๊ะคุยกันเป็นการส่วนตัวเพื่อตกลงว่าจะจัดการเรื่องที่เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างไร

ผู้พิพากษาไม่สวมชุดครุย ไม่มีการขึ้นนั่งบัลลังก์ ส่วนนายกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องแค่แต่งตัวสุภาพ และเข้าไปนั่งล้อมวงคุยกันกับสมาชิกในครอบครัวของคู่กรณีเพื่อถามหาข้อสรุป ซึ่งการนัดพร้อมสามารถทำที่ครั้งก็ได้ตามความเห็นของผู้พิพากษาที่รับผิดชอบคดี

หากสมาชิกสามารถตกลงกันได้ด้วยดี คดีนั้นจะยุติ แต่หากสมาชิกในครอบครัวตกลงกันไม่ได้ มีการทะเลาะเบาะแว้งไม่ลงรอย และยืนยันจะมีเรื่องกันจนถึงที่สุด ซึ่งมักพบในกรณีแย่งกันถือสิทธิ์ดูแลเด็กที่มีทรัพย์สินติดตัวจำนวนมาก ผู้พิพากษาจึงจะให้ขึ้นศาลนั่งบัลลังก์ มีนายของแต่ละฝ่ายมาถกเถียงต่อสู้เพื่อลูกความ

อเนชาจำได้... นายธีรณพอกว่าพาดิภักไวกี้ไปจำของแก คดีจึงน่าจะจบเมื่อมีการนัดพร้อมครั้งแรกเลย เพราะพาดิภักคคงจะยินยอมให้ป้ารับเป็นผู้ปกครองและผู้จัดการมรดกแต่โดยดี

แล้วทำไมต้องมีนัดพร้อมครั้งที่สองอีก

"ถ้านายสงสัยว่าผู้พิพากษาเรื่องพาดิภักคเป็นใคร..." อเนกชาติตอบทอย่างรู้ใจลูกชายเจ้าของบริษัทสำนักกฎหมาย นักสืบ และรักษาความปลอดภัยนพเดชา "ฉันยังไม่ได้สืบ เวลาไม่พอ แต่นายอยู่ในพื้นที่แล้วนี่ ไปขอดูข้อมูลได้แล้วละ เพราะเรื่องเกิดขึ้นแล้ว"

การพิจารณาคดีของผู้พิพากษานั้น ไม่ว่าจะใครก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าผู้พิพากษาที่รับผิดชอบคดีเป็นใคร ชื่ออะไร จนกว่าจะได้เห็นหน้าค่าตากันในศาลหรือในที่นัดพร้อม เป็นการป้องกันไม่ให้คู่พิพาทเข้าไปแทรกแซงกระบวนการยุติธรรม...

"ก็คงต้องอย่างนั้น ขอบใจนายมากนะอิฐ ช่วยให้อะไรยาวขึ้นได้อีกเยอะเลย"

อเนกชาติหัวเราะเสียงดัง

"นายให้เงินไปแฝงตัวอยู่บ้านอื่นเองนี่ เลยไม่มีมาใช้ส่วนตัว ฉันก็ไม่ค่อยว่าง นี่เพิ่งมีคนติดต่อเข้ามาให้ไปพบ เป็นนายหัวที่รวยมาก เสียด้วย โทษทีนะ งานนี้นายลุยเดี่ยวแล้วกันเนตร"

"รู้แล้ว"

อเนชาติตัดสายกับอเนกชาติตอนที่รถรับจ้างเลี้ยงเข้าจอดหน้าห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ใจกลางเมืองเชียงใหม่พอดี ครั้นก้าวลงแล้วเงยหน้าขึ้นมองอาคารสูงตระหง่านเบื้องหน้า ทบทวนเรื่องทื่อเนกชาติรายงานเมื่อครู่ เขาอดไม่ได้ที่จะคิดว่าดูทำงานนี้...

เรื่องยาวแล้วจริงๆ...

บทที่ 2

อันดับแรก...

นายธีรนพ อมรรัตตะนะเจาะจงติดต่อเขามาช่วยพาณัฎค์ที่เพิ่งได้รับมรดกจากการเสียชีวิตของพ่อและแม่ในอุบัติเหตุ เหตุเพราะผู้เป็นป้า...ญาติคนเดียวที่เหลืออยู่ไม่ใช่คนดีนัก

ธีรนพใช้ชื่อของนายชโยดม ทนายความชื่อเสียง เพื่อนเรียนกฎหมายรุ่นเดียวกันกับเขามาล่อ แล้วเขาก็ติดกับ พ่อขอให้อเนกชาติ นักสืบของบริษัทตรวจสอบประวัตินายธีรนพคร่าวๆ หวังว่าจะพบพิรุณหรือความเกี่ยวข้องระหว่างเจ้าของร้านจิวเวลรี่ที่ห้อยดั่งกับเด็กสาวเจ้าของมรดกเหี้ยมร้อยล้าน กลับพบเรื่องที่น่าสนใจกว่า นั่นคือคดีของนางสาวพาณัฎค์ที่มีเค้าว่าควรจะจบลงตั้งแต่การนัดพร้อมครั้งแรก กลับมีการนัดพร้อมครั้งที่สองขึ้นมาราวมีปัญหาบางอย่างเกิดขึ้น

ชวานั้นช่างหันเหความสนใจของอเนชาไปยังท่านผู้พิพากษาที่เขายังไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าค่าตาหรือแม้แต่รู้ชื่อท่านที่ว่าใครกัน...ที่รับผิดชอบคดีของพาณัฎค์ เพราะตามธรรมเนียมท่านกฎหมายของเมืองไทยเป็นกฎหมายลักษณะพยาน ยึดพยานและหลักฐานเป็น

ข้อตัดสิน ไม่ได้ยึดเอาตามความเห็นชอบของลูกขุนแบบอังกฤษ ผู้พิพากษาซึ่งนับเป็นพยานจึงต้องทำตัวเป็นกลาง ต่อให้รู้จักคู่กรณี ยังต้องนั่งดูจตุราชั่งซึ่งไม่มีวันเอนเอียง ทว่า...นั่นก็เป็นแค่คำพูดที่กล่าวไว้ให้สวยหรู มนุษย์หาใช่พระพรหมผู้ทรงธรรมจึงจะวางเฉยได้สนิท

อเนชาคิดว่าเขาเห็นต้นสายปลายเหตุของเรื่องขึ้นมาแล้ว เพียงแต่คงไม่อาจกระโดดกระตักหรือทะเล่เหล่าเข้าไปถาม 'ท่าน' เนื่องจากการสนทนาวิสาสะระหว่างผู้พิพากษากับทนายความนั้น ถือเป็นเรื่องควรละเว้น ยิ่งถ้าท่านเจตนาดีแล้วเขาเิ่งทำมันพัง บ้านนี้เมืองนี้คงสูญเสียบุคลากรดี ๆ ไปอย่างน่าเสียดาย

ถ้าอย่างนั้น...เขาน่าจะลองเลียบบๆ เคียงๆ ถามเอาจากนายธีรพนันนั้นมากกว่า...อเนชาคิดขณะมุ่งไปยังจุดที่ตั้งร้านจิวเวลรี่ของธีรพนันในลักษณะกึ่งใจลอย

มารู้ตัวอีกทีตอนเห็นป้ายชื่อร้าน 'ฟังก์์ โดมอนด์' อยู่ห่างไปราวห้าเมตร

อ้าว...

อเนชาชะงักทำกะทันหัน ทำเอาคนที่รีบร้อนเดินไปทางเดียวกันกับเขาแต่อยู่ข้างหลังผวาเข้าชนเขาจังเบือเรื่อ

"อุ๊ป!"

ทนายหนุ่มมมาดเข้มเซไปครึ่งก้าวแล้วหันกลับหลัง

เบื้องหน้าเขาคือเด็กสาวในชุดนักศึกษา เลื้อขาว กระโปรงสั้น ผ้าหน้าสีดำพอดิตัว อวดทรวดทรงองค์เอวที่ออกจะเกินหน้าเกินตา เด็กรุ่นเดียวกัน

เธอสูงแค่นั้นของเธอ ผมตัดยาวรวบเป็นมวยยุ่งๆ หลายปอย หลุดรุ่มร่ายอยู่ข้างหู ดวงตากกลมโตขุนเขี้ยวบนโครงหน้าเรียวคางแหลม จ้องเขาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ คิ้วเรียวสวยตกแต่งมาอย่างดีขยับเกือบชิดกัน

อเนชารู้ว่าตัวเองเป็นคนผิดที่หยุดโดยไม่ส่งสัญญาณจึงคิดจะกล่าวขอโทษ แต่แม่สาวน้อยสะบัดหน้าพริต เดินกึ่งวิ่งผ่านเขาและผ่านบริเวณที่ตั้งร้านจิวเวลรี่นับสิบร้าน เลี้ยวหลบหายไปอย่างรวดเร็ว

อเนชาระบายลมหายใจไล่ตะกอนอารมณ์ที่พุ่งขึ้นในใจ...เขาอาจจะมืออะไรผิดปกตินิดหน่อยตรงไม่ชอบเด็กมหาวิทยาลัย

ในทัศนคติของเขา เด็กที่เรียนมหาวิทยาลัยคือเด็กประเภทครึ่งเด็กครึ่งผู้ใหญ่ สุกๆ ดิบๆ ถูกเรียกว่าปัญญาชนก็จริง แต่จริงๆ แล้วมีเรื่องของตัวเองไม่รู้อีกเป็นล้านๆ อย่าง กระนั้นเด็กพวกนี้ยังคิดว่าตนเองฉลาด เชื่อถือความคิดของตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่ค่อยฟังใคร

เขารู้ เขาเข้าใจ...ว่าเด็กมหาวิทยาลัยไม่ได้เป็นอย่างที่เขามืออคติกันทุกคนหรอก แต่เขาก็มักมีโอกาสได้พบเด็กกวดเก่ง อวดรู้ นี้กว่าตัวเองเข้าใจโลกทะลุปรุโปร่งแล้วอยู่เป็นประจำ ซึ่งนั่นทำให้เขาฝังใจและปักใจเชื่อไปแล้วเกินครึ่งว่าเด็กมหาวิทยาลัยคือละอ่อนกวดเก่งแบบเดียวกับเด็กผู้หญิงคนเมื่อตะกี้

"ชนกันแค่นี้ก็โกรธจนตาเขียว ไม่อยากชนกับใครก็อยู่บ้านเสียสิ..."

อเนชาប់กับตัวเองอย่างพาลพาโลแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหาวนิดา พร้อมๆ กับถอยออกจากบริเวณหน้าร้าน

"คุณเนตร" หญิงสาวขึ้นเสียงสูงน้อยๆ อย่างตื่นเต้น "นิดากำลังจะโทรหาคุณอยู่พอดีค่ะ ทำธุระเสร็จแล้วใช่ไหมคะ"

"ธุระ? อ้อ ก็ใกล้แล้วละครับ อีกราวๆ สิบนาที่ผมก็สามารถพบคุณนิดาได้แล้วครับ"

"โล่งอกไปที่ค่ะ รู้ไหมคะ บอสนิดาโทรมาถามนิดาแล้วตั้งสองรอบ"

"ผมจะรีบจัดการธุระให้เสร็จเดี๋ยวนี้เลยครับ"

นายหนุ่มรีบปากรับคำแล้วเดินไปที่ห้องน้ำชาย เขาชำเลื่องป้ายสัญลักษณ์แทนตัวสุภาพบุรุษบนกรอบประตูแล้วไหวไหล่เล็กน้อย

พิมพ์ทำกับตัวเอง

"ไม่ได้โกหกนะ...ฐานะในสถานที่ที่ไม่เหมาะกับผู้หญิง"

จัดการฐานะในสถานที่ที่ไม่เหมาะกับผู้หญิงเสร็จ อเนชากนาฬิกา
ข้อมือสีเงินราคาแพงพอสมควรกับฐานะทายาทบริษัทสำนักกฎหมายฯ ขึ้น
ดูเวลา แล้วรีบเดินไปยังจุดที่นัดหมายกับวนิดาซึ่งเป็นภัตตาคารสำหรับ
ครอบครัวหรือ 'แฟมิลี่ เรสเตอรองต์' ตั้งอยู่ใกล้ทางเข้าห้างสรรพสินค้า
ด้วยความที่ตอนนี้เขาต้องสมมติว่าเพิ่งมาถึง อเนชาจึงอ้อมไป
ด้านนอกทางประตูที่เปิดออกสู่ลานจอดรถกลางแจ้ง แล้วอ้อมไปประตู
หน้าของห้างสรรพสินค้า ทำที่เป็นเพิ่งเดินเข้ามาทางประตูกระจกที่
เปิดกว้างรอลูกค้าตลอดเวลา

วนิดาเหลือบมาเห็นเขาผ่านผนังร้านซึ่งทำเป็นกระจกใสติดป้าย
โฆษณารายการอาหารสูตรเด็ดประจำวัน เลยรีบลุกจากโต๊ะแล้วเดิน
ออกมา เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เด็กสาวในชุดนักเรียนคนหนึ่งเดิน
กึ่งวิ่งมาจากทางเดินที่ทอดผ่านประตูร้าน และเกือบจะพร้อมๆ กับ
ที่เขาใกล้จะถึงตัวเธอ

"คุณอเนชาคะ" หญิงสาวทักเขาโดยไม่ทันได้ดูข้างหลัง เป็นเหตุ
ให้ก้าวออกมาขวางทางเด็กสาวคนนั้น จนคนโดนขวางต้องฉีกหลบ

อเนชาเห็นภาพตรงหน้าเหมือนการขับรถมาตามถนนด้วยความ
ความเร็วสูง เด็กคนนั้นโดนวนิดาปาดหน้าโดยไม่ทันได้ตั้งตัว เธอจึง
หักหลบ และด้วยความเร็วที่ยังค้างอยู่ ทำให้เด็กสาวที่ถือกระป๋องโกโก้
เย็นพุ่งเข้าประสานงากับเขาจิ้งเบ้อเร่อ

"ว้าย"

อเนชาได้ยินเสียงอุทานอย่างตกใจเบาๆ ข้างหูตอนหยายหลัง
ล้มลง ริมฝีปากของเขาสัมผัสผิวหนาวของเธอตรงไหนสักส่วน แต่นั่น
ไม่สำคัญเท่าร่างกายที่ใหญ่โตพอสมควรของเขากลายเป็นเบาะรองรับ

ร่างเล็กแบบบางนุ่มนวลที่กระแทกลงมาอย่างไม่ปราณี และกลายเป็น
กระโถนรองรับเจ้าโกโก้เย็นในมือของเธอด้วยพร้อมๆ กัน

"คุณเนตร"

วนิดายกมือปิดปาก ในขณะที่อเนชามองสาวน้อยตรงหน้าผ่าน
แว่นตาที่เอียงหล่นลงมากองอยู่ที่ตั้งจมูกอย่างงงๆ ยังจับต้นชนปลาย
ไม่ถูก ที่แน่ๆ เขาจำได้ว่าเธอคือยัยเด็กที่มองเขาตาเขียวบ๊ึดตอนชนกัน
เมื่อครู่ ตอนนั้นชนกันอีกหนหนึ่ง แถมฝ้ายตรงข้ามยังอยู่ในท่าหน้า
หวาดเสียว...ขึ้นคร่อมเขาทั้งตัว หน้าอกหน้าใจในเสื้อชุดนักเรียนพอดี
ตัวแทบจะสัมผัสโดนแผงอกใต้เสื้อสูทเปียกโกโก้เย็น และระหว่างที่
เขาค่อยๆ ดึงสติกลับคืน ดวงตากลมโตของเธอที่เบิกมอเงาอย่าง
ตื่นตระหนกก็ค่อยๆ แปรเป็นชุ่น...ตามด้วยเขียว...ตบท้ายด้วยแดงโร่
อย่างกับไฟจราจร

"ไ้บ้า"

เด็กสาวบริภาษแล้วเงื้อมมือเล็กๆ ฟาดแก้มของอเนชาดังจาด
หน้าหัน แว่นกระเด็นไกลไปตามพื้น

นายหนุ่มอ้าปากค้าง หลุดมาดนายความสุดหล่อที่หึ่งเขียบ
และเนียบทุกกระเบียดนิ้ว สติถูกกระชากกลับมาที่เดียวครบส่วน แต่
กว่าจะได้ลงมือตอบโต้ คนทำร้ายร่างกายเขาก็หันขวับไปทางข้างหลัง
ด้วยอาการสะดุ้งเพราะได้ยินเสียงเรียกชื่อตัว ตามด้วยผลจากเขาแล้ว
แผ่นผลุงหายไปทางประตูเปิดสู่ทางออกด้านหน้าของห้างสรรพสินค้า
อย่างรวดเร็ว

"นี่ เดี่ยว!" อเนชาติดตัวลุกขึ้นเป็นเวลาเดียวกันกับที่คนไล่กวาด
เธอตะโกนว่า

"น้องพาคับ เดี่ยวครับน้องพา"

นายหนุ่มชะงัก หันขวับไปทางต้นเสียง แต่ไม่ทันเห็นหน้า
คนเรียกหรือก เพราะผู้ชายคนนั้นวิ่งเข้ามาถึงจุดที่เขาที่นั่งนอนกึ่งนั่งอยู่

แล้วผ่านไปอยู่ที่ประตู ไล่ตามเป้าหมายของตนหายลับไปอย่างรวดเร็ว

"คุณเนตรคะ ไม่เป็นอะไรนะคะ"

หมดเรื่องที่เกิดขึ้นและจบลงในเวลาอันสั้นนิดเดียว วนิดารีบเข้ามาประคับประคองเขาให้ลุกขึ้นยืนท่ามกลางสายตาของผู้คนที่เห็นเหตุการณ์

เธอหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาช่วยเช็ดแก้ม เช็ดหน้า เช็ดโกโก้ ออกจากสุทธาคาแพงกว่าเงินเดือนของเธออย่างสิ้นๆ

อเนชาไม่ได้ซักสีหน้าหรือตำหนิเธอ แต่จะให้อาย้มหวนแบบที่เคยทำเป็นประจำเห็นทีจะลำบาก เนื่องจากมีปัจจัยที่ทำให้อารมณ์เขาเดือดพล่านแทบทะลักบวกเข้ามา

"ตะ...เด็กคนเมื่อกี้..." นายหนุ่มกัณฑ์สันสกตอารมณ์ ถามพนักงานสาวจากร้านฟังก์ โดมอนด์ที่ธรนพส่งมาดูแล "ผมได้ยืนยันแล้วว่าน้องพา..."

"เอ่อ..." วนิดาหน้าเสียพลัน ตามด้วยหัวเราะแห้งๆ กลบเกลื่อน "บังเอิญ...มากๆ ค่ะ นิดาไม่คิดเลยว่าจะได้พบกันแบบนี้ ก็...นั่นน้องพาณิกาค่ะ คุณเน...เอ่อ คุณอเนชา คือปกติเด็กๆ แถวนี้อีกมาเดินห้างนี้เป็นประจำอยู่แล้วค่ะ แล้วเมื่อกี้นิดาเห็นมีใครวิ่งไล่เธอด้วยนะ เธอคงรีบ นิดาก็ไม่ทันมองว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร บางทีเธออาจจะมีปัญหาอะไรก็ได้"

รู้สึกว่าคุณนิดาจะแก้ตัวแทนพาณิกาก็ดียาว แต่อเนชาไม่ได้ฟัง เหตุเพราะในเวลานั้นเขาโกรธ โกรธมาก

คิดดูสิ เขาอุทิศตัวให้ยัยเด็กหน้าอกโตกว่าสมอนั้นชนโครมเบื้อร่อ โโกโก้หกเขื่อน แล้วเรื่องอะไรถึงต้องมาโดนตบด้วย

พาณิกาค...เด็กสาวผู้นำสงสารที่กำลังจะโดนป่าโกงกรดกร้อยล้านนี่นะน่าสงสาร

ชนคนอื่นไม่ได้ถาม ไม่ห้วงใย ไม่ขอโทษ ไร้มารยาท แถมยัง

ทำร้ายร่างกายชาวบ้านอย่างไม่รู้ลี้กัฏฐา ไม่มีสัมมาคารวะ ไม่มีสำนึก
ของมนุษย์ที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม!

เด็กอย่างนี้เขาเกลียดที่สุด ขอตำแหน่งยถะ

เด็กเปรตตตตตต!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)